

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci

VOJTĚCHA NOVÁKA, *Camusův „Sisyfos“ v perspektivě metafyzických schémat*

(Praha: FHS UK, 2010)

Záměr a charakter předložené práce:

Záměrem práce je pokus vykázat nakolik se Camuseho koncepcí člověka z jeho *Mýtu o Sisyfovi* pohybuje v tradičních metafyzických schématech, vůči kterým se Camuseho myšlení chce vymezovat. Klíčovými pojmy těchto schémat je diference těla a duše, činěná v souvislosti s temporální diferencí pomíjivosti a setrvalosti, jež opět úzce souvisí s uchopováním bytí jsoucna (s ontologickou diferencí).

Autor postupuje tak, že nejprve předestře kompletní koncepci Camuseho pojetí vztahu člověk–svět–absurdita z *Mýtu o Sisyfovi*. Poukáže přitom na to, že Camuseho myšlení se i přes striktní dodržování kritické metody pohybuje v předem samozřejmě přijatých pojmech. To vede ke druhému kroku, kterým je explikace těchto pojmů: život, oddělování duše a těla, sebevražda, smrt, čas a metoda. Explikované pojmy pak umožňují následné srovnání s některými klíčovými metafyzickými schématy u vybraných autorů začátku metafyziky (Platón) a završení metafyziky (Hegel). Aby pak tato schémata ostřeji vynikla, a tím i Camuseho zapuštění v nich, připojuje autor exkurs do předplatónského chápání vztahu (či spíše neoddělování) duše a těla. V závěru pak autor shrnuje, jak a s jakými transformacemi spočívá Camuseho koncepcí ve sledovaných klíčových metafyzických tendencích.

Komentář:

Po stylistické stránce, když pomineme několik vybočení z vazeb a některá zkratkovitá spojení, je práce napsána souvisle, sledovatelně, srozumitelně a s jasným a přiměřeným tematickým členěním.

Z hlediska formálních náležitostí lze práci vytknout snad jen to, že v odkazech se zbytečně opakují celé údaje, které stačí uvést u prvního výskytu odkazu.

Vybrané sledované motivy jsou kromě několika výjimek (např. s. 24, pozn. k Heideggerovi) vyloženy adekvátně využitým zdrojům, případné nepřesnosti se nepodepisují na vyznění celkového záměru práce.

Při naplňování celkového záměru jsou výklady klíčových motivů i jejich srovnání podány možná s přílišnou schematizací, která v sobě obnáší i značnou míru zjednodušení, mj. naprostou abstrakci od kontextů využitých pojmů, a to jak v rámci děl zvolených myslitelů (např. Hegelova *Fenomenologie ducha*), tak i epochálně. Stejně tak by se dalo namítat, že explikací a komparací klíčových motivů jsme odkázáni k dalším pojmům (např. ontologická diference, zvýznamňování světa a jeho Camuseho pojmání v subjekt-objektovém schématu,

absurdita a zakoušení smrtelnosti apod.), které autor sice zmiňuje, ale jejich podrobnější pojednání již nechává stranou. – Oproti tomu je ovšem potřeba vidět a tím i ocenit, že pro autora práce šlo osobně vůbec o vstup do metafysické problematiky a předvedená schematická komparace je pro takovýto podnik jednou z možných zpřístupňujících cest, která vlastně teprve smysluplně umožňuje další podrobnější a problematizující studium.

V tomto ohledu lze pak konstatovat, že záměr práce se zdařil naplnit. Autorovi se podařilo v přiměřeně zvolené míře abstrakce ukázat Camuseho zapuštění v metafysické tradici. Zároveň pro autora práce se tím souběžně odhalily některé bytostné rysy této tradice.

Tak mohu také z pedagogického hlediska vyzdvihnout to, že práce svůj smysl naplnila, neboť autor se něčemu naučil a jeho porozumění dané problematice je zcela někde jinde, než před zahájením jejího psaní.

Celkové hodnocení:

Z důvodů uvedených v komentáři doporučuji práci k obhajobě a předběžně navrhuji hodnocení „za jedna“.

V Těptíně 1. června 2010

Mgr. Jaroslav Novotný, Ph.D.